

CON ONG

tuần báo trào phúng đời lập

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CH-BCI

Số 35

10 tờ

Tuần lễ từ 30-8 đến 6-9-1968

Chủ tiệm kiêm đầu bếp : MINH VÕ

CỬA TIỆM : 101 VÕ TÁNH SAIGON O ỚNG NÓI : 91.905

**mỗi người
giao chỉ khi
ra nước
ngoài là một
đại sứ**

Chúng tôi không muốn dành chức đại sứ của các Ngài. Xin các Ngài hiểu cho như vậy. Khi mà đất nước này, lựa chọn người đi sứ bằng cách rút thăm, bổ nhiệm người đại diện cho Nước bằng cái máy đo quyền uy hay thất sủng, chúng tôi không dám đặt hết tin tưởng vào tiếng nói của những kẻ mang xứ Giao Chi của tôi cho thiên hạ chiêm ngưỡng.

Chúng tôi chỉ đặt một chuyện rất nhỏ, đó là chuyện quốc thể. Một người bạn nhà binh của Con Ong, vừa đi du học từ nước Cờ Hoa trở về, đã gọi điện thoại tới tòa soạn để biểu diễn một sự nổi giận rất ư là chân chính. Anh đi học về Công Binh, nhưng những

lúc ở trong trường hay ngoài phố, người nước Cờ Hoa cứ túm lấy anh để nói chuyện chính trị. Anh phải hờ thẹn mà thú nhận rằng, những người Mèo ấy, biết về nước Giao Chi còn hơn là anh, chính công dân Giao Chi, đớp rau muống, đớp giá sống từ lúc còn nằm trong bụng mẹ. Anh không thể cãi lại vì trước khi được gửi đi làm một phái Mèo du, không có một trường nào dạy anh về danh từ chính trị, về lập trường phải phát biểu khi đối thoại với dân xứ người. Và anh đã nuốt cả một cục hận cho trôi tuột xuống bụng để rồi ăm ạch vì không tiêu hóa nổi.

Điều này cũng cần phải đặt ra với các cơ quan coi về xuất ngoại. Tại sao lũ sinh viên Giao Chi hay làm trò khi?... Chỉ vì các Ngài hữu trách, khi cho chúng xách vali lên tàu bay, không giáo huấn chúng một vài đường chính trị, làm sáng tỏ chính nghĩa. Không phải bây giờ, chuyện 'hương về Hà Nội, của lũ nhô con Giao Chi ở xứ người mới xáv ra. Đã từ lâu rồi... Ung nhọt ấy đã thấm sâu vào lục phủ, ngũ tạng, đến nỗi bây giờ, muốn tỏ ra con người tri thức, chuộng chủ quyền, phải có tí tí huyên hoang, phách lối về chuyện đế quốc và tay sai. Sự phân biệt bỗng thành đáng yêu và thành một thứ phấn son để lũ vong bản làm dáng.

Phải bắt đầu ngay từ bây giờ. Dạy danh từ chính trị cho lũ người sắp xuất ngoại, dù già hay con nít. Phải soạn sẵn những bài học về Cộng Sản, về tình hình biến chuyển mới nhất, bắt lũ người ấy học thuộc lòng. Kiểm soát bài học ấy ngay tại bến tàu, tại phi trường, bắt phải đọc bài hay trình bày như một cuộc kiểm soát quan thuế. Có như vậy mới tránh được những vụ 'Yes' và 'OK, tìm lum, ngoài ý muốn của chương trình...

Dân tộc Giao Chi chúng ta có tiến bộ hay chậm tiến, đều trông mong vào những người đi đầu thập vạn dặm từ nước ngoài. Như vậy, phải nên đặt nặng vấn đề: mỗi người Giao Chi, khi ra nước ngoài, là một đại sứ.

CON ONG

CORNELL UNIVERSITY LIBRARY JAN 16 1969

cai trị là... tại vì!

Chưa bao giờ nạn cúp điện khốn nạn như bây giờ. Bạ lúc nào cúp lúc ấy. Có ngày cúp ba bốn lần. Cứ sồn được một tí như người táo bón, rồi lại cúp.

Ngày xưa nhà đèn của thằng Tây, hơi bị cúp điện thì vội cho rằng Tây nhà đèn nó phá hoại. Bây giờ nhà đèn thuộc về ta. Chẳng lẽ ta nhà đèn cũng phá hoại.

Theo một cụ Thượng thì đúng là ông ta nhà đèn phá hoại, làm cho máy hư. Nguyên do là có hai ông ta giám đốc. Một ông lương 47 xấp, một ông đóp tới 125 xấp. Như vậy là bất công. Cụ Nghị bảo chỗ nào bất công là có phá hoại. Chả biết lập luận của cụ Nghị có đúng không? Nếu đúng thì quả là sự thật quá khốn nạn. Còn nếu không đúng, cũng đừng đưa nào làm gì được cụ Nghị. Vì các cụ bất khả xâm phạm.

Nhưng theo ông Suyp-Pe Mi-Nít, tức là ông Siêu Tông hay Tông Siêu, người vừa đi Nhứt Lớn tìm rừ bằng một chuyến bay khánh thành thì sớ dĩ phải cúp điện vì một cái máy 33 ngàn kí lô oát nó mệt quá, nên nó hư. Cái máy này tối tân lắm, đáng giá những năm triệu Mỹ Kim. Mà máy móc tối tân, nó cũng y như đàn bà đẹp, chẳng ai hiểu tính nết ra sao. Nên khi nó nhất định không chịu chạy nữa thì đến ông Suyp-Pe Mi-Nít cũng đành bó tay. Ông bảo đã báo cho hãng chế tạo. Nhưng các kỹ sư sớ sang An-Nam sẽ bị Vi Xi nó hỏi thăm sức khỏe, nên không dám qua. Thế là chưa biết đến bao giờ, cái máy nó mới chịu sồn hơi điện, ra cho người ta xài.

Lý do của các ông xác đáng lắm. Nhưng quả là khó nghĩ. Con nít tiểu học nó cũng biết rằng «cai trị là tiên liệu», là phải đề phòng từ trước để sẵn sàng đối phó với những gì có thể xảy đến. Cai trị không phải là ngồi yên đấy, đợi có chuyện bất trắc xảy đến rồi mới trắng mắt ra mà giả thích rằng tại thế này, vì thế nọ.

Một cái máy điện đáng giá tới 5 triệu Mỹ Kim, tại saongay từ khi mua máy, không cử chuyên viên tới hãng chế tạo học về cách bảo trì và sửa máy. Đã là máy thì sớm muộn, thế nào cũng có lúc nó trục trặc, nó hư hỏng. Tại sao không lo sẵn phụ tùng, không lo sẵn chuyên viên, để đến lúc nó nằm ỉ ra đấy rồi mới than là không có chuyên viên, thiếu phụ tùng? Đẳng nào cũng phải đối phó, tại sao không dự bị sẵn, lại cứ để nước tới chân rồi mới nhảy.

CHÚC MỪNG

Nguyễn-Thừa-Dau
và

Trần-Minh-Chu

Hạnh phúc trọn đời

CON ONG

minh vô đổi thoi với nhà nước bép phụ đổi thoi với nhà bếp

Hơi điện của ông ta nhà đèn cũng cấp, dạo này trời sứt quá chừng.

Theo ông Siêu Tông Trưởng cho biết trong một bữa đóp hít buổi sáng, thì sớ dĩ nguội điện, vì một cái máy tổ bố của điện lực Việt Nam ở Thủ Đức quá mệt, phải ngừng để sửa. Mà chưa biết đến bao giờ mới sửa xong, vì cả nước Giao chỉ ta, chỉ có những đại kỹ sư ngồi văn phòng tiếp khách và ký giấy, chứ đéch có kỹ sư nào thêm sửa máy. Còn kỹ sư của nhà chế tạo ra cái máy, thì không dám sang Giao chỉ, vì sợ có châu được ném đạn pháo kích. Ngài Siêu Tông Trưởng còn cho biết là thiếu tiền nhập cảng phụ tùng. Trong khi ấy Bộ Kinh tế cấp ngoại tệ thả đàn, cho tự do nhập Cảng bất cứ thứ gì, kể cả «áo mưa» và thuốc chơi lâu.

Nhưng khi này ông ta nhà đèn ra trước Thượng Viện lại cho rằng cái vụ cúp điện đang xảy ra không nằm trong chương trình sửa chữa định kỳ, mà chỉ vì một cái máy tự nhiên không chịu chạy, không hiểu tại sao? Theo Ngài Nghị Sĩ có cái tên là «Dài Thòng», thì chuyện cúp điện xảy ra là do sự phá hoại bắt nguồn từ một sự bất công giữa các ông ta nhà đèn mí nhau. Hiện nước ta có hai nhà đèn. Một nhà đèn vốn của Chính Phủ, gọi là «Điện Lực VN». Một nhà đèn mới mua lại của Tây là «Saigon điện lực». Lương của ông Giám Đốc Điện Lực VN, do chính Phủ định từ trước, là 47.000đ (bốn mươi bảy ngàn) mỗi tháng. Còn các ông ở Saigon điện lực, tuy cũng thuộc Chính Phủ, nhưng là cơ quan tự trị, nên các ông lớn đã tự ý định số lương của mình. Ông Giám đốc ăn mỗi tháng 125.000đ (một trăm hai mươi lăm ngàn). Ngoài ra, còn một lô các ông khác kéo vào «tiếp thu» Saigon điện lực. Lương ông nào cũng sáu bảy chục xấp cả. Theo ông Nghị «Dài Thòng» thì chính vì lương lậu của hai nhà đèn chênh lệch như trên, nên có phá hoại, và xảy ra cái sự... nguội điện.

Theo sự tiết lộ của Chí Sĩ Minh Võ, thì trong số những ông lớn kéo nhau vào «tiếp thu» Saigon điện lực, còn có cả Giáo Sư Nguyễn Văn Trương, một luật gia, lãnh mỗi tháng sáu chục xấp. Giáo Sư Trương trước kia là Đặc Ủy Trưởng Phủ Đặc Ủy Hành Chánh, sau đó là Bộ Trưởng liên lạc với Quốc Hội trong Chính Phủ Nguyễn Văn Lộc.

Nếu tiết lộ của chí sĩ Minh Võ đúng sự thực, thì chẳng nên lấy làm lạ về cái sự trời sứt hơi đèn. Người ta còn nhớ, hồi G-S Trương làm Đặc Ủy Hành Chánh, Ngài đã tổ chức một cuộc bầu cử trong sạch mà số thăm kết quả của các liên danh trời sứt y như kinh nguyệt không đều! Nay Ngài lại ngự ở Saigon điện lực, thì cái sự trời sứt của hơi điện có chi là lạ.

nguyên do cái sự trời sứt hơi điện của nhà đèn giao chỉ

Đêm không ngủ ở Chuồng Chó, mặc dù bị cúp đèn đóm, vẫn diễn tiến với ánh sáng của hàng ngàn chiếc răng vàng đầy bựa. Để có chuyện kéo dài suốt đêm, nhà báo Phong Ngựa, nhà văn Hồ Lô và chủ tịch Hội Đười Ươi đã lồng vấn đề báo Sống cùng mí lý văn chương sống sượng. Rồi có Thập Thành hứa sẽ vận động cho báo Sống sống lại. Nếu ông Chu Tử dài tiền cho có, có sẽ từ chối bỏ túi mà chỉ bỏ vào viện mồ côi. Tuy thế, chị em thợ chọi bình dân vẫn sa vào con đường ngủ gà ngủ gật. Cái khi thế chống Cộng lúc đầu sếp đi và biến thành sự ngây cộng đồng. (Kể từ ngày đàn em của nhạc sĩ Phạm Duy chế ra nền ca hát cộng đồng bất cứ việc gì có tính cách tập thể, người ta đều gọi là cộng đồng hết. Nay mai, vì có hát cộng đồng, nên đơn ca sẽ gọi là ca cá nhân, song ca sẽ gọi là ca nhị nòng. Bởi vì, từ phát triển cộng đồng đến vũ khí cộng đồng, vũ khí cá nhân thì tại sao lại không ca cà nòng hai nòng nhỉ!) Để cứu vãn tình thế, có Thập Thành mới chụp lấy vấn đề thời sự là cấm giữa đẽ bằng «thoóc». Quả nhiên, chị em thợ chọi tỉnh như sáo sậu y hết các đảng phái đang ngủ gật đánh hơi thấy đóc tờ Paul Ganay (người ký tên trên giấy bạc Đông Dương đó) đến chích vi ta min T.

Những con mắt mở thao láo. Những cái máy phát điện há hốc ra. Vùng trời Chuồng Chó rực sáng như một hôm nhà đèn cao hứng nhất. Có Thập Thành nghĩ thầm rằng, Lê Nin còn thiếu sót khi dạy các môn đệ «nếu chinh phục được tai quần chúng, sẽ chinh phục được tâm hồn họ». Cần bổ khuyết thêm cho Lê Nin. «... Mà muốn chinh phục được tai quần chúng, phải chọn vấn đề đấu hót thật ngon và có cái giọng đờ chừ bẻ cái giọng». Sau Lê Nin, một con đười hạng bét ở Giao Chỉ, xuất thân từ ngã ba Chuồng Chó đã nắm vững được cả nghệ thuật lẫn kỹ thuật tuyên truyền. Con đười này, nếu người được Cộng Sản, nó là chủ nhân bà trong xã hội hiện thực chủ nghĩa, vì nó là vô sản chính cống con nòng nọc, thuộc giai cấp bán trôn nuôi miệng, giai cấp tình hoa nhất của cách mạng vô sản. Chỉ tiếc Cộng Sản nặng mùi như cóc chết, con đười Thập Thành chịu không nổi, đã vùng lên chống Cộng một mình, chống Cộng một chiều, chống Cộng có đơn, chống Cộng trong cảnh trời chiều bằng láng bóng hoàng hôn của những quân hèn nhất đang lựa chiều gió liên hiệp, trung lập để toan tính làm kiếp cò đuôi chó. Cộng Sản không phải là đất sống của Thập Thành. Quốc gia lại chỉ cho Thập Thành thì thổ tài năng ở Chuồng Chó. Người ta chỉ biết Thập Thành từ ngày nằng rời Chuồng Chó, đi bán ba và làm me Mèo rồi đờ đầu các văn nghệ sĩ, đờ đầu một số chính khách thất nghiệp và được văn nghệ sĩ đưa vào văn học sử. Một kẻ cay cú với cuộc đời tôn nằng thành trang quốc mẫu Giao Chỉ. Trước đó, Thập Thành đã làm gì, không ai biết. Cũng như nhiều ông trước khi người ta biết các ông là dân biểu, nghị sĩ, đã không biết các ông đã làm gì. Như Thập Thành ấy. Có thể, Thập Thành đã là một chiến sĩ cách mạng. Ôi, chúng ta rất đồng cảm với cách mạng đang gửi đời mình bằng nghề bán thuốc chơi lâu, bán thuốc sâu răng trên xe buýt, bán thịt bò khô, bán nước mía, làm ma cô, thời xé sau khi đã thất bại chuyện mưu bá đờ vô công. Thì như chiến sĩ cách mạng Lâm Văn Phát chống Nguyễn Khánh. Nếu không có đệ nhị cộng hòa, chiến sĩ cách mạng này đã suốt đời làm... ngư phủ, tung cái lưới trên sông nước, kết bạn cùng con tôm, cái cá... Nhưng thôi, trước khi chống Cộng, Thập Thành đã làm gì, trường người ta không thêm biết. Biết rõ quá, người ta phát nân. Chẳng hạn, trước khi làm nghị sĩ, ông Ham Văn Mai đã vác lác lác sửa xe đạp. Chẳng hạn, trước khi làm dân biểu, ông Nguyễn Khô Mỳ đã làm thợ móc thân chủ. Chẳng hạn, trước khi làm chủ nhiệm một đại nhật báo tranh đấu ra rít, ông X. bà Y đã là chủ nhân tiệm bán thuốc lậu, chủ quán xì nách ba trá hình. Văn Văn...

Trang quốc mẫu Thập Thành thấy đại hội tình ngữ thì mừng lắm. Tình ngữ để chống Cộng là điều đáng mừng, là hết tiêu cực. Lúc này, người ta đương lái nhải ngậm thơ của vua nham nhờ Trần Tế Xương:

«Thiên hạ có khi đang ngủ cả
Tôi gì mà thức một mình ta.

Phải, thiên hạ đang ngủ, không muốn chống Cộng nữa. Nhiều anh nọ còm rùng mớ như anh già Trịnh Đình Thảo chẳng những cóc muốn ngủ mà lại còn đờ đờ cái trò «thủ dâm Cộng Sản» tức là ra burnz lập mặt trận, tình nguyện làm trâu chó cho Cộng Sản chúng nó leo lên lưng nhong nhong, ép ép. Mẹ kiếp, trí thức miền Nam tự do sao còn một số thằng ngu thế nhỉ? Rất may, những con đười đáng kính trọng như chị em Chuồng Chó đã thức tỉnh, đã ý thức được vai trò

phóng sự
sống sượng

thương sinh

chống Cộng của chị em. Và, chị em nhất định chống Cộng đến chết, mặc dù, đã thiu thiu ngủ. Chỉ tại đèn đóm cúp chứ không phải tại chị em thối chí. A, ra thế. Ra cái sự cúp đèn đóm nó còn liên quan mật thiết đến cả tinh thần chống Cộng nữa.

— Chị em thân mến, đừng có ôm tôi cái vấn đề cấm ngừa để bằng phương pháp nhân tạo.

Tiếng hét :
— Đồng ý, đồng ý. Nhưng nên mở một phát hội thảo gấp.

Lại hội thảo. Chúa ơi !
— Thì hội thảo như người ta đã hội thảo. Nhưng cuộc hội thảo của chúng ta có ý nghĩa hơn. Bởi vì, chúng ta là những kẻ để đất và uống thuốc ngừa đẻ đất. Đây là vấn đề sinh tử của chúng ta ngoài vấn đề chống Cộng. Tôi không đồng ý những ông bà không được phép lấy vợ lấy chồng phát biểu về đẻ đất. Tôi cũng không đồng ý những ông già bà già không thể đẻ được nữa phát biểu về đẻ đất. Tôi càng không đồng ý, những ông già bà già đang ông những bà triệu phú, ở vì là bự, mà rí sến là những á sấm thơm tho làm vú em, đẻ xong là vất con cho á sấm nuôi để đi tở sắc, phát biểu về đẻ đất. Những anh đạo đức giả nên gạt ra.

Ông chủ tịch Hội Tu Xuất động lòng :
— Tôi vô phúc nên không thành .. cổ đạo được.

tôi đã xuất, đã lấy vợ, đã đi... Chú lá, tôi có thể phát biểu được chứ.

Có Thập Thành nói :

— Được mạnh đi.

Ông chủ tịch Hội Chân Tu Chùa Một Cột dơ tay :

— Tôi cũng vậy, tôi thêm ăn thịt chó quá nên đã không thành ông sự. Tôi lấy vợ rồi, bốn con là đảng khác. Tôi có thể phát biểu được không ?

Có Thập Thành lại trả lời :

— Ý kiến của bạn mới xác đáng.

Vậy là cuộc hội thảo mở đầu. Có Thập Thành xung phong làm thuyết trình viên.

— Thưa quý vị,

— Thưa các bạn,

Nhiều trái bom chậm đã nổ một cách lặng nhách. Đó là những trái bom của làng báo Giao Chỉ ta. Chả là, dạo này được mùa ra báo. Các bà, các ông lạ hoặc với làng báo cũng cố ra đẻ cố... vất đi vài triệu bạc cho nó vui. Các ông, các bà dọa cho bom chậm nổ. Kết quả là heo ỉt người. Đáo ế dài ra. Thợ viết quanh đi quanh lại vẫn từng ấy mống. Tiêu thuyết trang trong thì ông nình ông nình ra đến điu đình lại gặp Sĩ Trung, ông nâng ông nâng ra đến đầu làng lại gặp Ngọc Linh ! Từ báo bằng cái lá da nhưng lại đủ cả bộ tồng tham mưu trên mắng sét. Chủ nhiệm, chủ bút, phụ tá chủ nhiệm, giám đốc chính trị, tổng thư ký, thư ký, đặc trách trang trong !

Có ông lái phát báo đã loay hoay chức giám đốc chính trị. (Đang viết tới đây thì ma rí sến nhà tôi nó mở ti vi bằng tần số 9 nghe ban Tiếng Thùy Dương ca hát. Văn chương mấy nước giới thiệu một bản nhạc giẻ rách do đại danh ca thần sầu Chẽ Linh hát làm tôi cut bố nó hứng. Thôi đi để rồi đi ngủ. Mai dậy sớm viết tiếp). Có ông chủ nhiệm cũ, tái xuất giang hồ, muốn tóm lấy cái cơ hội cũ của mình, đã phải «lột quần» một nữ ký giả ra bán báo mà báo vẫn ế. Có bà tín nhiệm nhất nước, đồng độc giả nhất nước bằng cách đề cập sự «ngứa cái ấy» của chị em phún Giao Chỉ. Lại có ông (Áy quên bà chứ) đem sự hy vọng đến làng báo bằng cái trò nham nhở là in gái đẹp làm mỗi câu độc giả. Rồi cuộc chỉ báo lờ bợn lái giấy ba Tàu. Và tôi gọi những trái bom đó là bom lạng nhách. Đến như ông Bùi Quang Út làm báo thì lại càng lạng nhách hơn.

— Thưa quý vị,

— Thưa các bạn,

Trái bom sắp nổ của tôi là bom... c'm ngứa để 1 Um. Âm. Nó đã nổ rồi đấy. Đức Giáo Hoàng vừa ra cái thông điệp cấm loại người dùng thuốc, dùng rượu xoăn và treo chim.

Có Thập Thành vừa nói tới đó, một đại biểu cười hê hê cắt ngang bài thuyết trình của cô :

— Ô là là, trên nguyên tắc, chúng ta là thợ chơi bình dân. Mà khứa đến, muốn «đi» thành thời đề ra về thợ thì hân hoan, họ đều mặc «áo mưa». Vậy tôi thiết tưởng vấn đề «chân» có mối gì đáng quan trọng đối với chúng ta. Hãy bán tiếp chuyện chống Cộng. Chúng ta đang nghèo khổ, khổn nạn, sống vất vưởng đến... đểch muôa «ấy» thực tình. Chỉ vì Cộng Sản. Nó lại mới phảo kích. Ta lại lo cái mạng sống ve chó của ta. Đời sống của dân Giao Chỉ ngập chìm troag tận cùng đau đớn. Hội thảo vấn đề gì có cơm ăn, áo mặc, sửa cho con nít, trường học cho nhi đồng thì hãy hội thảo. Còn đẻ đất là chuyện chi nên hội thảo khi đã thừa cơm ăn, áo mặc. Giữa cái lúc đồng bào nheo nhóc, khổn lị, bày trò hội thảo đẻ đất là làm trò hề rẻ tiền trên sân khấu đã, nước mắt oan nghiệt.

Một hội thảo viên nổi giận :

— Đức Giáo Hoàng ra thông điệp...

Đại biểu kia cãi :

— Tôi biết chứ. Đức Giáo Hoàng, khi băng hà sẽ hiển thánh. Nhưng thánh cũng vẫn cứ làm Đức Giáo Hoàng ở tòa thánh Vatican. Ngài không hiểu nỗi dân Giao Chỉ ta. Những kẻ hiểu dân Giao Chỉ lại, không chịu làm sáng danh ngài. Họ a dua, tẩn tỗi. Cứ thấy Đức Thánh Cha phán điều gì là y như rằng đúng điều ấy. Và họ

(Xem tiếp trang 7)

TRONG HO NGOÀI LÀNG...

MỒ BÁO rêu rao

• Mồ này cả tiếng lại dài hơi
Mần cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyền động khắp đôi nơi

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

Trình bà con làng nước hay :

HỎI THĂM ĐỒNG LÝ CÓ NHÀ HAY KHÔNG

Thưa nhà đồng lý ngoại giao Trần Duy Liên, ông có nhà không ? Mồ này được lệnh của chủ bút Con Ong, nhắc nhở ông rằng, ông đã «hớ» việc thứ ba (hai việc trước đã kể rồi) trong sự nghiệp ngoại giao của ông. Xin ông cứ thủ bàn tay gọn ở túi áo cho nó ấm, đừng chia ra bắt tay Mồ vì Mồ này ngại đi kiến xà phòng đen lấm.

Thưa nhà đồng lý. Đây là cái tin của VTX số 6369 (chiều) thứ hai 19-8-68 trang H-9 (đúng thủ tục hành chính nhé)

TỔNG THỐNG NGUYỄN VĂN THIỆU CHÚC MỪNG LỄ ĐỘC LẬP CỦA CỘNG HÒA GABON

SAIGON. 19-8 (VTX) Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu, vừa gửi đến Tổng thống Léon M' Ba một bức điện văn chúc mừng nhân lễ kỷ niệm Độc Lập của Cộng Hòa Gabon nhằm ngày 17-8 vừa qua.

Bức điện văn đạt ý như sau : «Nhân Lễ Độc Lập của Cộng Hòa Gabon, lời xin gửi đến Ngài lời chào mừng nồng hậu. Nhân danh dân tộc Việt Nam và riêng tôi, xin cầu chúc Ngài hành công trong sứ mạng cao cả và nhân dân quý quốc được hạnh phúc và thịnh vượng». (PTT).

Thưa nhà đồng lý.

Việc đánh điện văn chia vui, chia buồn với các nước bạn là việc của Bộ Ngoại Giao. Theo sự hiểu biết thô thiên của Mồ này thì Tổng Thống Léon M' Ba, người mà Bộ Ngoại Giao «gửi đến lời chào mừng nồng hậu» đã ngóm củ ti từ gần hai năm nay sau khi bị bệnh nặng. Hiện nay, tổng thống nước Cộng Hòa Gabon là ông Paul Bernard. Mồ này chả biết tại sao Bộ Ngoại Giao, lăm nhàn tài, nhiều tri phủ, lại thêm ngài là nhà đồng lý nổi tiếng chề sợt tốc thủ tục hành chính ra làm tám mà nỡ gửi điện văn chúc mừng một vị tổng thống đã tòi — chết đấy a, «mồ» đấy a — gần hai năm nay ! Mồ này đoán chắc, khi đọc bản dịch Việt Nam gửi điện văn chúc mừng .. xác chết của tổng thống Léon M' Ba, các hãng thông tấn ngoại quốc sẽ khóc thét lên rồi cười vỡ bụng. Không hiểu họ có cảm tưởng gì về nền ngoại giao Việt Nam ?

Thưa nhà đồng lý,

Dân nhà báo ngu dốt, so với kiến thức của Ngài và quý đáng ở Bộ Ngoại Giao thì như đèn điện câu với đèn điện công tơ riêng. Vậy xin ngài đồng lý dạy bảo giùm về vài đường ngoại giao với người đã mặc sơ mi gố.

Chào học tập

Mồ Báo

T.B. Lưu ý ngài đồng lý là ngài vẫn chưa chịu giải thích trường hợp bà Phạm Nam Trường dùng thông hành công vụ cho chuyển đi du hí. Chúng tôi mỗi mắt chờ ngài đó. Ngài đừng để chúng tôi phải nghĩ Bộ Ngoại Giao khinh thường báo chí.

TẮM THẨM ĐẸP NHẤT CỦA TÒA LÃNH SỰ GIAO CHỈ Ở PHÁP BAY ĐÀU

Những người Giao Chỉ đi Pháp, có dịp ghé tòa lãnh sự của ta bên ấy, đều ợng nhận

rằng nền ngoại giao của ta chưa mấy hoàn hảo nhưng tắm thẩm trải ở phòng khách tòa lãnh sự thì đẹp tuyệt vời ! (Câu văn trên có thể viết cách khác. Nhưng thôi, viết thế đủ nghĩa rồi.) Từ ngày ông lãnh sự bỏ tòa lãnh sự về làm Tổng thư ký Bộ Ngoại Giao, tắm thẩm bỗng biến đâu mất. Người ta đồn rằng ông lãnh sự thích «ta pi» nên đã hê về nước làm kỷ niệm. Và tắm thẩm trở thành tắm thẩm thần, biết bay. Mồ này không tin, không thể tin được rằng một vị tổng thư ký lại thêm hê một tắm thẩm. Bệnh ông tổng thư ký hoài mà thiên hạ không chịu nghe. Họ muốn ông tổng thư ký thanh minh thanh nga cơ. Vậy còn chờ gì nữa mà không nhờ nước miếng ngoại giao vào mặt bọn xuyên tạc, thưa ông tổng thư ký ? Con Ong tình nguyện dâng giùm những lời cái cánh của ông. Hoan hỉ là đảng khác.

NỖ BUỒN CỦA KÉP ĐỘC TRẦN NGỌC CHÂU

Kép độc Trần Ngọc Châu soạn giả vở cải lương «án khứa» nhan đề «Kiến Nghị Huế Bình» đang buồn kinh khủng. Chả là tuồng «Kiến Nghị Huế Bình» dự định diễn nhiều đêm liên tiếp tại rạp nhà Hát nhớn đã bị hủy bỏ vì Vem nó phảo kích trúng mái rạp. Soạn giả Châu có ý muốn soạn thêm một vở mới vẫn trong tình thần kiến nghị !

Trình bà con làng nước hay :

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

MỒ BÁO

NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐƯỜI ƯƠI

Chủ nhiệm MA CÀ CHỚP Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MA CẠO

ÔNG THÀNH, ÔNG THIÊN, ÔNG NÀO ĐÚNG ?

Ông Thành bảo MTGPMN là «lực lượng phụ thuộc của Bắc Việt. Trong khi ông Thiên bảo MTGPMN đang «nứt rạn» với Bắc Việt

Hôm nay, lần đầu tiên Noc Độc tạm bỏ cái giọng châm chích thường lệ, để đề cập tới một vấn đề quan trọng và đúng đắn.

Từ ngày Thủ Tướng Hương tái đắc nhiệm sở tới nay, vấn đề MTGPMN đã được bàn cãi quá nhiều. Và gây sóng gió không ít.

Trước hết, chỉ vì muốn uối chuyện với MTGP mà Đốc Đán mất toi cái ghế Quốc vụ khanh, kiêm Tổng Trưởng Chiêu Hồi, ngon hơn ốc chó.

Sau đó, tại Hạ Viện, Thủ Tướng Hương đã bị đá đảo, rồi lại được hoan hô, cũng chỉ vì cái lập trường đối với MTGP.

Theo Bà Hương, lúc đầu, khi thành lập vào năm 1960, MTGP P toàn là người quốc gia, những người đã ra bưng vĩa chống Pháp và bất mãn với Diệm. Nhưng nay, những người quốc gia trong mặt trận đã bị giết, hoặc bị Cộng Sản hóa ngày nay, MTGP hoàn toàn là công cụ của BV nên không thể nói chuyện hoặc liên hiệp với họ, không thể gọi là Mặt Trận Giải Phóng, mà phải đổi tên là «Cộng Sản Xâm lăng».

Sau đó Ngoại Trưởng Thành đã thông báo cho các sứ quán VN ở ngoại quốc đổi tên bọn MTGPMN là «Cộng Sản BV và các lực lượng phụ thuộc». Sự đổi tên này muốn cho thế giới biết rằng MTGPMN không phải là một thực thể riêng biệt, mà chỉ là một lực lượng phụ thuộc của BV, do BV tạo ra và trực tiếp điều khiển.

Sau khi Ngoại Trưởng Thành đổi tên cho kẻ thù, người ta đợi một thông cáo chính thức của Phủ Thủ Tướng về vụ này. Hay ít ra, Tổng Trưởng Thông Tin người phát ngôn của Chính Phủ chính thức lên tiếng về vụ đổi tên này. Sự thật, đáng lẽ Phủ Thủ Tướng phải đổi tên cho Mặt Trận trước rồi sau đó, các bộ khác mới thi hành quyết định của Chính Phủ Đảng này, Bộ Ngoại Giao tự ý đổi tên cho kẻ thù, rồi đợi mãi, vẫn chẳng thấy Phủ Thủ Tướng, hay Tổng Trưởng Thông Tin lên tiếng chấp nhận hay phủ nhận việc đổi tên.

Kết quả, trong khi Bộ Ngoại Giao gọi MTGPMN bằng tên mới, thì các cơ quan và báo chí vẫn tiếp tục gọi Mặt Trận Giải Phóng là... Mặt Trận Giải Phóng.

Thế rồi, mới đây nhật báo Chính Luận đã dịch, đăng một bài của ông Tôn Thất Thiên, Tổng Trưởng Thông Tin, đăng trên tờ Far Eastern Economic Review ngày 30-5-1968, nhan đề là «rạn nứt giữa Bắc Việt»

và MTGPMN» theo nội dung bài này, thì Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam gồm những người «trón vào khu phần lớn là vì họ không thể chịu được đường lối của gia đình họ Ngô». Và những người này đã khởi động cuộc chiến tranh hiện tại với sự khuyến khích và hứa hẹn ủng hộ hết mình của Hà Nội». Như vậy, theo ông Tôn Thất Thiên, Mặt Trận Giải Phóng là một thực thể riêng biệt, đã khởi động cuộc chiến hiện tại với sự hứa hẹn ủng hộ hết mình của Bắc Việt, chứ không phải là lực lượng phụ thuộc của BV, do BV trực tiếp điều khiển. Thế là lập trường của ông Tôn Thiên đã trái ngược hẳn với lập trường của ông Tổng Thành.

Ông Thành bảo MTGP là bọn phụ thuộc của BV, do BV trực tiếp điều khiển. Trong khi ông Tôn Thiên bảo MTGP vẫn đứng riêng rẽ, và đang «rạn nứt» với BV.

Cả ông Tổng Thành lẫn ông Tổng Thiên, Noc Độc đều kính trọng rất mực. Vì kính trọng các ông lớn bà bé, là nhiệm vụ cao cả của mọi người công dân xứng đáng. Chỉ tiếc rằng lập trường của hai ông Tổng về một vấn đề nó chửi nhau đơm đớp như vậy, rồi thẳng đàng biết đàng nào mà mò.

Vậy thì, giữa hai ông Thành và ông Thiên, ông nào đúng, ông nào sai ?

Nếu ông Thành đúng, thì ông Thiên sai. Và cái sai của ông Thiên rất nguy hại cho đại cuộc. Vì nếu MTGPMN do BV đẻ ra và trực tiếp điều khiển, mà bảo rằng họ là một tổ chức riêng biệt, chỉ được BV hứa hẹn giúp đỡ,

tức là ta đã công nhận lập luận của họ.

Ngược lại, nếu ông Thiên đúng, thì ông Thành sai. Và cái sai của ông Thành cũng tai hại ghê gớm. Nếu ông Thiên đúng, tức là ta có thể nói chuyện với MTGPMN, và tội nghiệp ông Đán bị cách chức oan. Nếu ông Thiên đúng thì việc đổi tên cho Mặt Trận của ông Thành có hai, vì nó đưa tới hậu quả dồn MTGP phải đi với BV.

Ngoài ra, theo báo Chính Luận, trong bức thư của Nguyễn hữu Thọ, chủ tịch MTGPMN, gửi chúc thọ Tôn đức Thắng 80 tuổi hôm 20-8 vừa rồi, có đoạn sau:

«MTGPMN quyết thừa thắng xông lên tiến công và nổi dậy liên tục, giải phóng miền Nam, bảo vệ miền Bắc, thống nhất nước nhà để được đón Hồ Chủ tịch và cụ Tôn vào Nam cho thoải lòng mong ước».

Nếu MTGPMN độc lập với BV đang có «rạn nứt» với BV, mà Thọ viết được những lời lẽ như trên, thì Thọ quả là một tên xô lá có hạng.

Tuy nhiên, người ta hy vọng rằng bài báo kể trên ông Thiên đã viết khi còn là ký giả Tôn thất Thiên, và hiện nay, khi là Tổng Trưởng, lập trường của ông Thiên đã đổi khác.

CÁC THẦY HÃY LÀM GƯƠNG HÒA-ĐÀM trước khi đòi người khác Hòa Đàm

Khởi Ấn Quang vừa mới tổ chức Đại Hội kỷ ba. Và tình trạng hai viện Tăng Thống, hai viện Hóa Đạo vẫn tiếp tục duy trì. Nghĩa là Phật Giáo Thống Nhất vẫn chưa thống nhất được. Hơi đáng tiếc.

Nhất là nên tránh những ngày kỷ niệm của các đồng chí, để con cháu Tào Tháo khỏi xâm xì.

Điều đáng tiếc nữa là Khởi Ấn Quang rất tha thiết với Hòa Bình đất nước, mong tái lập Hòa bình bằng thương thuyết. Bảo rằng cuộc chiến tranh hiện tại là phi lý, không thể biện minh được. Muốn Hòa Đàm với Cộng Sản, nhưng lại không chịu hòa đàm với phe Việt Nam Quốc Tộc. Trong khi phát biểu, có người báo cứ đề cho «chúng nó... chết luôn! Thì ra «thù nhà» bao giờ cũng kỵ hơn «thù nước». Giả tỷ hai phe Phật Giáo Ấn Quang và Quốc Tộc gạt bỏ mọi quyền lợi nhỏ nhen, hiểm thù và tự ái vặt, «hòa đàm» với nhau trước khi kêu gọi và vận động một cuộc hòa đàm Quốc Cộng thì hay biết mấy. Các nhà tu hành thoát tục mà cũng nhất định một cõn một mắt, nhất định đòi «chiến thắng bằng quân sự», thì làm sao những người phàm trần có thể hòa đàm được. Các thầy kêu gọi hưu chiến, kêu gọi xuống thang nhưng các thầy có chịu như chiến, có chịu xuống thang đâu. Các thầy phải tự làm gương trước đi chứ.

Một điều nữa cũng nên nói ra đây, là các thầy tổ chức đại hội, và tái phát động tranh đấu mà không chịu coi ngày. Các thầy nhè giữa ngày kỷ niệm 19/8 mà tổ chức đại hội và phát động tranh đấu. Rồi đại hội của các thầy vừa bế mạc, thì bọn Cộng Sản khốn lịn bèn «chào mừng» ngay một loạt 20 trái hòa tiếu, sau đúng 2 tháng im lặng, hóa kiếp cho 15 mạng lớn nhỏ. Cái sự không chọn ngày của quý thầy khiến một nhật báo đã thác mắc xâm xì no kia rồi đấy! Lăn sau, trước khi phát động tranh đấu, các thầy nên mở lịch tam tạng miếu coi ngày trước cho chắc.

AN GÌ LẮM THẾ

Hôm rồi, Thượng viện đã triệu mấy ông có trách nhiệm về vụ đèn đóm để hỏi cho ra lẽ về cái nạn cúp điện.

Nhìn lịp này, người ta mới được biết có hai ông Tổng giám Đốc nhà đèn, mà ông họ Đốp lượng cao gần gấp ba ông kia. Lương ông điện lực Việt Nam là 47 ngàn một tháng. Trong khi lương ông Saigon điện lực tới những 125 ngàn (một trăm hai mươi lăm ngàn) mỗi tháng. Có lẽ là mức lương cao nhất Việt Nam, lớn hơn cả lương Tổng thống. Mức lương trên trăm ngàn một tháng chẳng những đối với nước ta, mà so sánh với ngoại quốc, nhiều người cũng lác mắt. Tinh ra tiền Mỹ là hơn ngàn đơn lAn gi mà ăn lAm thế! ? Thà rằng ăn nhiều mà đèn đóm đàng hoàng, thì chẳng nói làm gì. Đàng này nhiều mà làm không nên thân, tránh sao khỏi mang tiếng là «ăn hại». Ngày trước, khi công ty đèn cồn của Tây, có ăn nhiều cũng được đi. Vì của Tây, tôi gì không ăn? Bây giờ, nhà đèn đi thuộc về ta, phải một vừa hai phải biết điều một chút chứ. Lương linheo vài ba ngàn, có thể «về quê» bất cứ lúc nào. An lương hơn một trăm hai chục ngàn mà không biết ngưng à? Thào nào các cụ trong rân trước đây cũng nhất định đòi cả trăm ngàn một tháng.

NHỮNG NGƯỜI ANH EM CHƠI BÀN

Người anh em Nga Xô và những người anh em chur hầu trong khối Varsovie vừa chơi một cú quá bản đối với người anh em Tiệp Khắc.

Đầu năm 1968, dân Tiệp chán ngấy cái «thiên đường xã hội chủ nghĩa» kiểu xít-ta-lin, nên nổi dậy đòi tự do. Trùm Cộng Sản Novotny tay sai của đàn anh Nga Xô phải từ chức, nhường ngôi cho tay Cộng Sản tài tử Dubcek. Tay này bèn đi một đường tranh

diễn «tự do Cộng Sản giao duyên», tuy còn khoác áo cờ Cộng Sản, nhưng cho tự do tư tưởng, và tự do ngôn luận thả đàn, khiến dân Tiệp khoái chí tở. Nhưng đàn anh Nga Xô nhột thấy mẹ. Đàn anh sợ cái «thiên đường xã hội chủ nghĩa» biến thành bãi phóng uế, nên vội kéo chiến xa vào cảnh cáo đàn em.

Cuối cùng đàn anh đã phải cùng với đàn em họp hội nghị thượng đỉnh, ra thông cáo chung

đàng hoàng, và rút hết quân ra khỏi lãnh thổ đàn em.

Người ta tưởng mọi chuyện đã êm. Nhưng bất ngờ, đàn anh coi thông cáo chung (trong đó có chữ ký của đàn anh) như một tờ giấy đi cầu không cần biết tới, đàn anh kéo 1 lô lựu la chur hầu chiếm đóng lãnh thổ đàn em. Bất mấy người anh em Cộng Sản Tiệp cho vào củi chó, khiêng về thủ đô Mút Cu.

(Xem tiếp trang 5)

TIN TỨC... MÌNH

NHỮNG NGƯỜI ANH EM CHƠI BÀN

(TIẾP THEO TRANG 4)

Đề biện hộ cho hành động thực dân xâm lược của mình, đàn anh bảo đàn anh kéo quân vào Tiệp theo lời yêu cầu của Tiệp. Nhưng đàn anh đểch kẻ được tên thàng nào yêu cầu. Đàn anh lại bảo thằng tay sai Novotny vẫn chưa từ chức, và Ducek là phá hoại, cướp quyền của Novotny. Nhưng luận điệu của đàn anh thối qua, không ai chịu nổi.

Nếu Novotny chưa từ chức, nếu Ducek là kẻ phá hoại, tại sao mới đây đàn anh họp thượng đỉnh với Ducek, và ra thông cáo chung với Ducek?

thường Chứ đâu có can thiệp trắng trơn như mấy chú Cộng Sản. Khi muốn kéo quân tới đâu, người ta cũng hành động với một mục đích cao đẹp hơn nhiều chứ đâu có bàn như mấy chú Cộng Sản.

Dầu sao, những người Quốc Gia ở miền Nam Việt Nam cũng phải cảm ơn mấy chú Cộng Sản. Nhờ cái sự ngu muội và nóng tính xâm lược của mấy chú, mà rất có thể những kẻ đang dụ mình vào giấc mơ sống chung với Cộng Sản có dịp mở mắt ra. Cũng là anh em mí nhau trong xã hội chủ nghĩa, mà đểch sống chung với nhau được. Thằng đòi ly khai để kiếm chút tự do còm. Thằng thì đem quân tới đàn áp ngăn cản, dết vào đít những thằng khao khát tự do. Cùng họ Cộng mà còn không sống với nhau được, thì Quốc Cộng sống với nhau thế chớ nào được, mà mơ liên hiệp.

Người quân tử bịt mũi mà đọc

ĐỐ ẢO

Có thể nói chương trình «đố vui để học» trên tivi là một chương trình ăn khách «kỳ cựu» nhất. Nó do các thầy các cô giáo của Trung Tâm Học Liệu Bộ Văn Hóa Giáo Dục phụ trách. Tuy gọi là «đố vui», nhưng nặng về phần giáo dục, nên không thể vui cái kiểu tạp lục Tùng Lâm. Vì thế, khán giả có quyền khó tính với ban phụ trách.

Trong chương trình đố vui đặc biệt phát hình tối Chúa Nhật 25-8 vừa rồi, khán giả đã được thưởng thức một sai lầm to đùng của ban phụ trách ra đề thi. Ông phụ trách chương trình cho thí sinh quan sát một bản đồ thế giới, rồi hỏi nước nào có Thủ Đô là Karachi? Thí sinh chỉ vào một nơi báo là Hồi Quốc có Thủ Đô là Karachi. Ông điều khiển chương trình hô hoán lên là «đúng rồi», và vỗ tay um xùm. Còn nhớ cách đây mấy tháng, một cô giáo điều khiển chương trình đố vui cũng khen một thí sinh là «giỏi» khi thí sinh này báo Thủ Đô Hồi Quốc là Karach.

Quả thật, «ngày xưa», Thủ. Đô Hồi Quốc chính là Karachi, Nhưng từ tháng 8 năm 1960, Hồi Quốc đã thiên đô từ Kara chi tới Rawalpindi. Như vậy, Hồi Quốc đã dời Thủ Đô tới 8 năm mà các thầy giáo cô giáo ở Trung Tâm Học Liệu Bộ Giáo Dục vẫn chưa thêm biết tới. Điều đáng trách nhất là trong vụ sai lầm lần trước, một tờ nhật báo ở đây đã chửi toáng lên rồi, tại sao vẫn còn tái diễn lầm lỗi cũ? Một cuốn sách giáo khoa cũ có thể sai lầm như trên. Nhưng một cơ quan chỉ ăn để làm câu đối, không thể câu thả như vậy được. Trung tâm học liệu đầu phải «trung tâm bảo tồn cổ tích».

Còn một chuyện nữa cũng cần nói là báo Hòa Bình đã ngóm cù tý từ khuya mà vẫn đọc giải thưởng «một tháng báo Hòa

Tại sao Hà Nội hoan hô Nga xâm lăng Tiệp?

Vụ Nga Xô xâm lăng Tiệp Khắc thiên cả thế giới lên án. Đặc biệt không giống như vụ xâm lăng Hung-gia-lợi năm 1956 lần này, cả những nước Cộng Sản cũng gất gao lên án hành động đế quốc của Nga, chỉ riêng có Cộng Sản Hà Nội là nhiệt liệt hoan nghênh, ca tụng hành động xâm lược của Nga.

Điều này rất lạ, vì Bắc Việt

Bình». Bộ định lấy báo bán ký lô làm giải thưởng à? Nhờ các thầy các cô một tí.

Vấn trong chương trình đố vui tối 25-8, có một câu khác hỏi rằng «á cờ Mỹ có bao nhiêu ngôi sao»? Hỏi như vậy không được, vì số sao trên cờ Mỹ thay đổi luôn. Vì vậy câu hỏi cần xác định rõ thời gian. Ví dụ hỏi: Hiện nay cờ Mỹ có bao nhiêu ngôi sao thì sinh mới biết đường trả lời. Nếu chỉ hỏi trống không, thì sinh có quyền trả lời cờ Mỹ có 13 ngôi sao, cũng vẫn đúng. Chuyện học hành thi cử, phải rõ ràng.

cũng là một nước chư hầu như Tiệp Khắc. Mà số phận các chư hầu đều giống nhau. Nga nuốt trứng Tiệp yên ổn, thì cũng có thể nuốt trứng Bắc Việt. Như vậy, ủng hộ hành động xâm lược của Nga vào Tiệp, biết, đâu, một ngày nào đó, BV chẳng có thể chịu chung số phận với Tiệp.

Theo cái sự hiểu biết nông cạn của dân đen, thì chẳng qua là do khẩu súng A.K. Mọi người điều biết, vũ khí chính yếu của BV dùng để xâm lăng Nam VN là khẩu súng tiêu liên A.K của Tiệp Khắc. AK 47, AK 50, AK 54, và AK 66.

Súng AK của Tiệp Khắc rất tốt tân, chẳng kém gì loại AR 15 và M 16 tốt tân nhất của Mỹ. Nay nếu Tiệp không «đi» với Nga nữa, cũng có nghĩa là BV sẽ «cạn» súng AK để Tổng công kích hết đợt nọ đến đợt kia. Chẳng lẽ đánh nhau với Mỹ bằng súng «ngựa trời» Made in North VN!

Đang lo hết AK, lại thấy Nga xâm lăng Tiệp, tức là hy vọng sẽ có AK, còn đợi gì mà không hoan hô hết mình.

TẠI SAO VIỆT NAM BỊ MỸ COI THƯỜNG HƠN THÁI LAN?

Hãng thông tấn Roi-Tor vừa loan đi từ Vọng Các (26-8) một tin như sau:

«Hoa Kỳ đã đồng ý thành lập một Ủy Ban chính thức để quyết định xem các binh sĩ Mỹ vi phạm luật lệ Thái Lan nên được xử ở tòa án Thái hay không, trong khi chờ đợi một quy chế được đề nghị thỏa thuận. Ủy ban trên do Thứ Trưởng Q.P. Dawee Chull cầm đầu. Sự đồng ý của Hoa Kỳ được coi như một sự nhượng bộ của Mỹ đối với cảm nghĩ đang gia tăng của công luận hải quân binh sĩ Mỹ đang vi phạm luật lệ thái mà không bị hình phạt trong hai trường hợp dưới đây:

Một binh sĩ không quân Mỹ đã bị tố cáo là sát hại một thiếu nữ Thái tại căn cứ Takhei, và một lính Mỹ đem đá hành hung một tài xế taxi Thái».

Tòa Đại Sứ Mỹ ra thông cáo phủ nhận Hoa Kỳ cố ý che chở cho hai tội phạm trên. Rằng «Hoa Kỳ sẵn sàng hợp tác với Cảnh Sát Thái» trong những trường hợp như vậy».

Nhà chuyện Thái Lan mà buổi tình cho ta. Quân Mỹ chỉ mới kéo sang Thái Lan vài chục ngàn người, mà Mỹ-Thái đã phải lập một Ủy Ban xét về lính Mỹ phạm luật Thái, trong khi chờ đợi một quy chế cho quân Mỹ trên đất Thái.

Hàng nửa triệu quân Mỹ đã tới Việt Nam từ mấy năm nay, thế mà vấn đề áp dụng luật pháp VN cho lính Mỹ vẫn chưa được đặt ra. Chính phủ Việt Mỹ vẫn chưa xúc tiến việc lập quy chế cho quân ngoại quốc trên đất

Việt. Trong khi ấy, lính Mỹ phạm luật VN xảy ra như cơm bữa. Vì chưa có quy chế cho quân đồng minh, nên lính Mỹ phạm luật VN, phạm tội quyền lợi dân Việt, thì dân Việt chỉ có thể thuê người làm đơn bằng tiếng Mỹ, «xin» người Mỹ bồi thường, như xin một đặc ân, chứ không thể kiện họ ra tòa đòi bồi thường.

Mới đây, sau vụ Cam Ranh, phái đoàn Dân Biểu điều tra đã đưa ra đề nghị chính phủ Việt Mỹ nên xúc tiến việc lập quy chế quân đồng minh nhưng Hạ Viện đã gạt phắt đề nghị hợp lý và cần thiết này. Phải chăng gần trăm ngàn bạc lương mỗi tháng đã làm cho các nghị viên mất những lời hứa bảo vệ quyền lợi của dân khi tranh cử?

Thái Lan hơn gì Việt Nam mà Mỹ tử tế với Thái Lan hơn với Việt? Còn nhớ, hồi năm ngoái, khi báo Newsweek chửi bới Việt Nam, tòa đại sứ Mỹ vẫn không thêm có một lời xin lỗi. Nhưng sau đó, khi Newsweek vừa động tới mấy cái lông cùn của vua Thái, tòa đại sứ Mỹ ở Thái đã xin lỗi rồi rít. Bây giờ, quân Mỹ mới kéo đến Thái, chính phủ hải nước đã vội vàng lập ủy ban nghiên cứu vấn đề xét xử các lính Mỹ phạm lỗi. Còn tại Việt Nam, lính Mỹ được bất khả xâm phạm như các nhân viên ngoại giao!

Phải chăng dù ở đâu Mỹ vẫn là Mỹ, và Mỹ có tôn trọng luật pháp và quyền lợi của dân bản xứ hay không, là tùy ở thái độ của các chính quyền đương sự? Câu hỏi này xin dành cho các «đương sự» trả lời.

Chỉ bốc thơm Không bốc thối Bỏ đũa nào nói dối

CẢNH CÁO

Cách đây ít lâu, Ngoại Trưởng Thành đã chuyển lời cảnh cáo của Ngoại Trưởng Rusk tới Thượng Viện rằng Quốc Hội VN nên thận trọng, đừng có chống Mỹ mà vỡ mặt.

Người ta tưởng lời cảnh cáo kẻ trên sẽ khiến cho các Ngài nghĩ hết còn dám động tới lông chân của các bạn đồng minh

Huê Mỹ vĩ đại. Vì lâu lâu ngứa mồm, chửi Mỹ một vài phát nó khoái khẩu lắm, nhưng một khi các quan Mỹ đã cảnh cáo, thì kinh thấy mẹ. Mất mạng như chơi.

Nhưng trong một phiên họp Thượng Viện sáng 24-8, các Cựu Nghị An-Nam ta đã dám liều mạng cảnh cáo lại các «đồng nghiệp» Huê Mỹ một phát đau điếng. Cựu Nghị Lâm phán rằng: «N.S Fulbright bảo chiến tranh Việt Nam là một cuộc nội loạn là dốt». Cựu Nghị Chức bảo: «Nghị Sĩ Fulbright là một tay vô địch về những lời tuyên bố bừa bãi và vô ý thức». Cựu Nghị Trần Thế Minh mà tục vẫn gọi là Nghị «Tàu Tăng» phụng luôn cả «tam đầu ché» Humphrey, Fulbright và Mc Carthy.

Mang danh là Phó Tổng, Thượng Sĩ, và Ủy Viên Tổng Thống của một nước vĩ đại như Huê Mỹ, mà để cho Cựu Nghị Minh, một Nghị sĩ xứng đáng, chăm chỉ và tài ba nhất Thượng Viện An-Nam lên tiếng dạy bảo thì cay thật.

Xin có lời bốc thơm và cảm ơn các Cựu Nghị nước ta. Từ nay chỉ có các Cựu là những người bất khả xâm phạm, mới đủ khả năng «chơi» Mỹ, để bọn nhà báo đăng lại. Chứ riêng bọn nhà báo, thì dù các chính khách Mỹ có chửi bới mình, cũng chẳng dám chửi lại, sợ thấy bà.

CẢ KÈ ĐỀ NGÕNG

ĐI VỀ MIỀN TRUNG ĐỂ YÊU QUÊ HƯƠNG, ĐẤT NƯỚC NÀY HƠN

Những khi nào thấy day dứt về vấn đề cơm áo, bị ngập thờ vì đuổi theo tiện nghi nơi thành phố, tôi lại xin được đi một chuyến công tác xa, thật xa... Thường thì tôi thích đi ra miền Trung vì nơi đây gần giống quê hương tôi, nghèo nàn, đói khổ, và nhất là thời tiết cũng giống như miền Bắc, có lá rụng mùa thu, có mưa lạnh mùa đông và về mùa xuân cũng có những cảnh phơi phơi của tháng giêng cỏ non...

Những lần đi miền Trung trở về, tôi thấy yêu quê hương, đất nước này hơn. Chuyến đi này, tôi đi Quảng Ngãi và Huế. Theo các biệt đội, làm vài ba chuyến tải quân, chuyên chở đồng bào tị nạn Cộng Sản từ những vùng hẻo lánh Quế Sơn, Bồng Sơn về Tam Kỳ.

Ngày đầu tới Đà Nẵng, tôi được mời dự một bữa tiếp tân. Không phải để tiếp đón tôi. Tôi cũng chỉ là một thực khách, tôi đó để thêm đẹp nhà, đẹp cửa. Người bạn già của tôi, anh chuẩn úy Đông, làm bữa tiệc này để tiễn đưa một ông Hoa Kỳ về nước.

Tới hai lần, tôi đã mặc áo định đi, rồi lại cởi quần áo, nằm dài trên giường. Tôi vốn ghét ồn ào. Với lại bữa tiệc tiễn đưa anh Mỹ, mình tôi đó có vẻ lạc lõng, không hợp. Chúng tôi đã quen với lối uống rượu ấm ấm, khi say thì «chẳng thắng nào thêm nói với thắng nào» Cái say sưa của những anh Hoa Kỳ, thú thực là tôi chịu không nổi. Nhưng rồi cuối cùng, tôi cũng mặc quần áo, ra đi...

Khi mở đầu bữa tiệc, anh Chuẩn úy Đông đã nói lý do của sự họp mặt. Giọng của anh thật chân thành. Anh kể rõ bệnh tình của vợ anh, từ bao nhiêu năm nay, những đốt xương sống không ăn khớp vào nhau nên đi đứng khó khăn, không thể cúi lên, cúi xuống. Nhờ ông Trung tá Richmond, lấy một chuyến phi cơ chở vợ anh về bệnh viện Cam Ranh. Ở đây, sau một tháng nằm điều trị, vợ anh đã khỏi bệnh. Anh cảm ơn ông Trung tá Richmond. Ngày mai, ông Richmond về nước, anh muốn có một buổi họp mặt giữa những người bạn Việt Nam và Hoa Kỳ để tiễn đưa.

Tôi rất ân hận không mời được bà Đại úy Y sĩ tại bệnh viện Cam Ranh. Bà ta rất tốt với vợ tôi. Khi vợ tôi khỏi bệnh, sửa soạn ra về, bà ta có tặng vợ tôi năm đó là để làm lộ phí. Các bạn cũng biết rằng tôi kể như là người khá giàu, nhưng với năm đó là ấy, tôi sẽ giữ làm kỷ niệm để tri ân những người Mỹ đã mang lại hạnh phúc cho gia đình tôi.

Tôi thoáng có một chút ân hận. Tờ báo của tôi là một tờ báo chống Mỹ. Những điều mà tôi viết từ trước tới nay về người Mỹ, thường mang nặng chất cay đắng, hằn học. Tại sao mình không thể yêu người Mỹ như anh Chuẩn úy Đông?... Nhưng tôi lại nghĩ rằng mình chưa gặp được những người Mỹ tốt như Richmond, như những người y sĩ tận tụy săn sóc một người đàn bà Giao chỉ. Tôi chỉ gặp những người Mỹ xấu, nói vài ba câu lại chửi thề, bên người lúc nào cũng kẻ kẻ khâu súng. Tôi đọc báo chỉ thấy những lời tuyên bố làm hại tới nước tôi, làm cho công việc chiến đấu với Cộng sản của chúng tôi từ hen hai chục năm nay thành một công việc bắn nhau của hai đảng cướp.

Ngày hôm đó, tôi gặp được nhiều người Mỹ đáng yêu, khi thấy ông Đại úy Già giới thiệu tôi là một người viết văn, có sách bán

chạy nhất, thuộc loại best seller, nhiều người tới bắt tay tôi, nói rằng hân hạnh được quen biết với tôi. Chỉ những giây phút đó, tôi mới tạm quên được nỗi khổ sở của nghề viết lách. Một người Mỹ hỏi tôi:

— In một cuốn sách, anh được bao nhiêu tiền của nhà xuất bản?...
Tôi thành thực trả lời:

— Chừng một trăm đô la 1...

Người Mỹ này tròn mắt nhìn tôi ngạc nhiên. Một trăm đô la... Anh nói sao?... Chắc là anh nói lầm... Tôi xác định lại số tiền, số một và hai con số không phía đằng sau. Chúng tôi khổ sở như vậy đó. Nếu anh biết được những cái vất vả của sự đòi tiền nhà xuất bản?... Tôi định nói, kìa kìa, nhưng xét ra không nên để người ta biết về mình quá nhiều, tôi lại thôi, và đưa câu chuyện về phía khác. Câu chuyện nặng về nghi lễ, với những lời nói rành mạch, đầy chất xã giao. Người bạn Mỹ của tôi lúc nào cũng tính đến chuyện thương mại. Anh bàn với tôi là đem chuyện tôi viết lên màn ảnh. Tôi lắc đầu, cười buồn:

— Không được, anh ạ. Chuyện của tôi thiếu hẳn chất phiêu lưu và kịch tính. Nhân vật của tôi thật tầm thường, nhưng suy tư lúc nào cũng tràn đầy... Từ thân phận con người trong chiến tranh, tôi chuyển danh đặt áo cơm, cả cuốn chuyện gần như một lời độc thoại. Tài tử của nước anh chỉ có Spencer Tracy là đóng được phim « Lão người ông và biển cả ». Bây giờ thì Tracy chết rồi... Mà các anh không thể hiểu được những cái chúng tôi nghĩ. Các anh chỉ dùng những con số để nói về chiến tranh trên đất nước tôi...

Không bao giờ tôi nói chuyện với người Mỹ nhiều như thế. Và đứng trước mặt người Mỹ lâu như thế. Những ngày đi học ở tiểu bang Texas, tôi chỉ chờ những ngày nghỉ là đi Mexico. Và có một điều mâu thuẫn là ngày ở Mỹ, tôi học nói tiếng Spanish. Cũng như ngày ở bên Tây, thì tôi học tiếng Mỹ. Con người tôi là một khối mâu thuẫn, chẳng bao tôi bằng lòng... Những người bạn tôi gọi là tế chung thân bất mãn.

Tôi muốn viết thật nhiều về miền Trung. Trời miền Trung, hôm nay ch a hết mùa hạ. Những cánh hoa phượng tôi tả không còn giữ được màu đỏ ối lần nổi bật những tà áo trắng thướt tha in bóng nước sông Hàn hay nước sông Hương. Trời nóng kỳ lạ làm tôi nhớ tới những mùa hè Hà Nội, thêm một ngọn gió như thêm một món ăn ngon. Núi trùng điệp chặn tầm mắt tôi nhìn về phía chân trời. Núi ngăn gió Lào thổi qua. Núi ngăn gió từ biển thổi vào. Ngồi trên cao nhìn đôi núi chợp chùng, tôi thấy đất miền Trung thật khô cằn đến nỗi rừng cũng không mọc nổi những cây cao.

Tôi dự một phi vụ đi tân đồng bào tỵ nạn. Hạ cánh xuống đồn Quế Sơn treo leo, heo hút. Hạ cánh thẳng đứng rồi cất cánh thẳng đứng, không dám lượn vòng, sợ ăn đạn từ dưới bắn lên. Tại tôi ù đi nhìn bàn tay của anh chuẩn úy Sinh cho đạn vào nòng cây đại liên, kéo cò súng, mà không nghe thấy tiếng lách cách của viên đạn lên nòng. Một đám đông áo đen nổi bật trên màu xanh cỏ úa. Tôi kéo tay từng người lên. Có những bà cụ già, lên tới phi cơ là nằm dài xuống sàn. Có những em nhỏ mềm nhũn, tay chân khẳng khiu, mắt ngây dại nhìn chúng tôi. Những chiếc áo rách, bạc trắng như muối ở lưng, ở bả vai, những chiếc quần mặc chỉ để che đậy. Cánh quạt quay mạnh, gió lùa vào thân tàu thật nhiều, nhưng vẫn thấy nặng mùi.

Một đứa trẻ dúi ra ghé vai... Đứa chị bé nó, chỉ chừng tám tuổi, nhìn tôi sợ hãi. Tôi cố gượng mỉm cười và hét vào tai nó: đừng có sợ, cháu 1. Không có sao! Tàu bay này là của cháu mà... Đứa nhỏ nhủ tôi, cũng mỉm cười...

Tôi thấy mình vẫn còn là kẻ sung sướng. Ở thành phố, tôi thấy thiếu nhiều tiện nghi cho đời sống là vì tôi để ý quá nhiều đến tiện nghi... Những người ở trước mặt tôi đây, có lẽ coi những tiện nghi thành phố như một chuyện thần thoại, chỉ có trong những chuyện cổ tích, có ông trời, có bà tiên cầm chiếc đũa thần. Một bà già mếu máo định nhảy xuống vì thấy mấy chiếc nôi, chiếc chổi của mình chưa được mang lên. Tôi chặn tay vào thành cửa, gọi mấy người lính đứng gần chỉ vào những cái đó và khi mấy thứ đó được quăng lên phi cơ, bà cụ già để dài cười ngay được... Lòng người dân nước tôi thật chất phác, gần như ngây thơ. Tôi hỏi đứa nhỏ:

— Ngày cháu ăn mấy bữa cơm?...
— Dạ, con ăn hai bữa...

Tôi cũng hài lòng thấy người dân xứ tôi no đủ. Tôi lại hỏi thêm:

— Con ăn cơm với gì?
— Dạ con ăn cơm với gạo.

Ăn cơm với gạo?... Ăn cơm với gạo?..

Tiếng nói từ chiếc miệng xinh xắn, hồ nhiên, vụt mang tới tôi một chút xót xa và neo nao trong dạ. Phi cơ vụt nhấc bổng lên tiếng động cơ ầm ầm, tôi nhìn xuống để quên đi quê hương làm than. Vẫn còn một đám người áo đen rung rung nước mắt nhìn lên vì chưa kịp lên phi cơ vì chúng tôi cho những người già và con nít đi trước. Buổi sáng ngày hôm nay, trời đầy sương mù. Anh Chuẩn úy Sinh lại lên cò súng, đóng chốt chiếc cửa để cho gió bớt lùa vào thân tàu. Chúng tôi bay về Tam Kỳ. Nơi đây, mới xảy ra vụ tranh chấp đảng phái của ông Vũ Hồng Khanh. Tôi thấy chán ngán chuyện đảng phái và mong một ngày nào đó, tôi mới được mấy ông lãnh tụ đảng phái theo chúng tôi, bay những chuyến tải thương hay đi quân. Nghe những tiếng khóc, nhìn những người vợ trẻ, những đứa con thơ ôm lấy những tấm xác đâm máu của cha, của chồng không muốn rời ra. Những đứa trẻ thơ « ăn cơm với gạo »... Còn nhiều, nhiều nữa. Ngồi trong chiếc trực thăng nặng nề, đảo như múa lân để tránh đạn thì... hỏi các ngài lãnh tụ, các ngài sẽ phải thương quê hương, đất nước mà quên đi chuyện tranh nhau chiếc ghế ngồi...

Những ngày ở Huế, tôi đi cùng với Trịnh công Sơn, tôi dự một buổi sinh hoạt của sinh viên. Giữa tiếng hát thể thiết, tiếng ngâm thơ kéo dài buồn thảm, tôi hỏi anh sinh viên:

— Sắp khai trường, chắc anh sẽ về Saigon để tiếp tục học?...
Anh sinh viên lắc đầu:

— Tôi không thể bỏ được Huế. Tôi ở lại đây, chờ tới khi tr ường Đại học Huế mở cửa lại. Tôi ở lại đây, để thương yêu quê hương, đất nước này hơn. Tôi sinh ra ở miền Trung thì chết cũng phải ở miền Trung...

Quê hương, hai tiếng này tôi đã nghe văng vẳng từ lúc ăn, lúc ngủ, cả những lúc ngồi cạnh người yêu. Tiếng hát của Trịnh công Sơn: một ngàn năm nô lệ người Tây, hai mươi năm chiến tranh... Có phải quê hương tôi đầy hay không?...

ĐỀ HỨC CÀN
(Trích mặt trời ở xa)

Giao Chỉ For Rent

(TIẾP THEO TRANG 3)

hội thảo về vấn đề cấm ngừa thai bằng «thoóc». Làm như đất nước này thanh bình rồi, sung sướng rồi, no lành rồi, nên dấu hót chuyện đê đái. Trên trang nhất của nhật báo họ, phỏng vấn về đê đái quan trọng hơn chiến thắng Cộng quân ở Tây Ninh! Tôi cóc chịu nổi.

Một người nghiên rắng ken két :

— Chị phá hoại hả ? Chị theo đạo gì ?

Đại biểu kia nhớ lời ông Ngô Đình Nhu, cười hơ hớ.

— Tôi theo đạo ông bà !

— Trường chị theo đạo của ông thầy chùa Hộ Giác

Bỏ mẹ, từ vấn đề đê đái, rất có thể, sẽ biến thể thành vấn đề chia rẽ tôn giáo thì nguy to. Trước hết, sẽ bị truy tố ra tòa. Sau hết, sẽ đánh nhau loạn cào cào.

Bởi thế, cả Thập Thành vội trở tài giàn xếp :

— Tại sao lại hỏi nhau theo đạo gì ? Đạo nào mà không phải ăn. Thánh dạy : có thực mới vực được đạo.

Nếu tôi không no, không rủng rinh xu hào, sức mấy ngày rằm, mong một tôi có thể mua nho táo đem lên chùa cúng Phật và thăm thầy Hộ Giác đẹp giai, viết hồi ký hay ra rít, xứng đáng được Nobel Ma ní năm sau. Nếu tôi không no, không rủng rinh xu hào, sức mấy tôi có thể mua rượu chất dâng cha Chính, cha Hải để nhớ hai cha rửa tội giùm. Tôi lại biết cổ đạo hay thầy chùa đều không được quyền lấy vợ. Nhưng anh muốn lấy vợ, một lấy vợ đều xuất hết. Họ là bọn ăn hại cơm nhà đồng, ăn hại cơm Chúa.

Ông chủ tịch Hội Tu Xuất cười che ngượng :

— Quả vậy, bọn tu xuất là bọn ăn hại cơm nhà chung.

Nhà báo Phong Ngứa... ngứa miệng :

— Những thằng tu xuất không phải đều giống nhau. Có nhiều người biết mình không thể nói dối Chúa nên phải xuất. Đó là họ thành thật với Chúa và với lòng họ. Tôi đồng ý, một vài anh ta xuất lưu manh, lấu cả làm khiến những người tu xuất bị mang tiếng. Cũng như, dự luận có thể phán xét về ông cố đạo Chính, ông cố đạo Hải nhưng ai dám động tới lòng chân các sư huynh trưởng Taberd ?

Nhà văn Hồ Lô nói :

— Đứng. Khi chúng ta đề cập tới vài vị cố đạo, vài vị thầy chùa không có nghĩa là vợ các vị linh mục cao cả, các vị thượng tọa, đại đức kính mến vào vòng... sống sượng. Cũng như khi người ta chửi vài thằng nhà báo khôn nạn không có nghĩa là chửi cả làng báo. Nhưng tôi không nghĩ được cái hội gọi là Hội Ai Hữu Cụ Tu Sĩ. Đi xuất thì ngượng bỏ mẹ đi, còn danh giá gì mà lập hội ?

(KỶ SAU TIẾP)

hồi ký viết bằng nước mắt

□ SỨC VOI

Tờ báo «Nai Đồng Quê» vừa ra lò đã gây chấn động vô lâm bằng một «chương» của em gái Hương trời Lam, vừa êm ái như giường lò so nệm mát : «trông lãnh nề đã yêu tôi ?»

Thật là ác ôn còn đó Kê nào liếc thấy cái tít cũng phải trợn mắt le lưỡi... «Chà ! cái con bé này nó uống mấy tạ thuốc liều mà cá gan toạc... móng heo ra như vậy ?»

Thời buổi nhi nhô này, có vô số tờ báo hại, «chi nhò «yêu» bữa bữa trên trang giấy, hết người «yêu» người, đến người «yêu» ma, «yêu» quý, «yêu» chó, mà cũng giúp cho ông bà chủ tha hồ «yêu» tiền, thì cái «yêu» của các ông tướng nhất định phải ăn khứa rồi !

Bởi vậy mà thiên hạ đờ xôn nhau đi kiếm «Nai đồng Quê» và ông «Núi Núi» được dịp vỗ bụng cười ha ha!

Di nhiên, phần đông khán giả chỉ là tèm mò muốn xem cái «yêu» của ông tướng nó khác anh binh nhì ở cái khổ nào, nhưng bên cạnh đó còn những ông có tật giạt mình cũng phải coi xem cái con ... điên khùng này nó có to đùng về rấn, thêm muối thêm tiêu vào những chuyện... Chẳng đi đến đâu hay không, và cả những bà vớ muốn «điều tra» một cách rẻ tiền xem cái tài ăn vụng của ông nhà nó cao siêu đến độ nào để còn sửa soạn mài dũa móng tay mà chôn véo. Ấy chỉ nhờ có thế mà «Nai đồng Quê» khỏi sớm ngủ củi đèo như anh bạn láng giềng «Xanh vạt» mới soạn: tí được hai ngày đã lã ra... ngáp gió !

Một điều ngộ nghĩnh trong vụ này là ở bên trên có ghi rõ «Hồi ký viết bằng nước mắt» làm cho bà con cứ tưởng rằng em bé bị ụt lên ụt xuống, bị hành hạ ghê gớm lắm nên khi ngồi viết lại hãy còn thấy đau, hai hàng lệ mới tuôn rơi là chà, ai dè viết đến đâu nó lại khoát chỉ cười hề hề đến đây, cười đến chảy cả nước mắt nước mũi ra, thành thử đến lúc nộp bài chưa kịp lau sạch, anh thư ký tòa soạn cứ tưởng em khờ, vội vã chừa cái câu đó vào cho nó lăm lym rùng rợn !

Nhưng phần đông khán giả xem cái hồi thiên ký phải gió này chỉ bấm bụng cười thầm rồi thôi. Thì cũng có nhiều đại ca xem xong cảm thấy tức bụng đái anh ách, huyết đạo ngựa ngáy, nên xúm nhau vào «chương» cho

em Lam toi bởi hoa lá. Có đại ca nghịch tình phóng ra cả đòn «nghèo đến chết» để gán ghép cho những ông tướng nào mắc vào «mê hồn trận» của em bé, cứ làm như mình «... tuyệt đường sinh» rồi nên mới hiểu rõ thế nào là «... bần chí tử» ! (Ai muốn biết cả đầu đuôi hai vế câu đối bất hủ này xin gửi thư riêng cho nhà thăm nho Dê Húc Cản của bốn báo, sẽ được chỉ dẫn rành rề) Có đại ca lại ăm ức lên tiếng thách thức em Lam phải diễn tóa cái «yêu» đó cho nó «à poil» ra, chứ ăm ở thế đại ca không chịu, Ô hay, cái đại ca này mới khéo lãn thân ! Đại ca không nhớ lời khuyến cáo của Bộ Tề Tề mới đây về báo chí khiêu dâm sao ? Em bé nó mà diễn tóa «à poil» ra đê rồi «ai đồng Quê» bị phéc mề bu tích, ông nhớ núi và com ba nhì lủ lướt vắc chiếu ra tóa lãnh đủ sao ?

Rốt cuộc, cho đến hôm nay, trong cái thiên hồi ký «đầu voi đuôi chuột» ấy, vẫn chưa thấy ông tướng nào «yêu tôi» cả ngoại trừ một ông Râu Dê thính thoảng có đi một đường là lướt ngoài hành lang vậy thôi !

Nhưng sau cái bữa bị các đại ca phang túi bụi, dường như em gái họ Lam cũng thấm đòn, khóc lóc khóc xuống, làm cho ông chủ nhớ núi phải đồ dánh mãi em bé mới viết tiếp. Và bắt đầu từ đó, thiên hồi ký mới đúng là viết bằng nước mắt, bày mười lăm phần đầu.

Nghe đầu, đê đê bù thiệt hại cho em gái, ông chủ nhự núi đã ký ngay cho em cái «xéc» một trăm ngàn, vừa đúng số tiền lời của tuần lễ báo ra mắt. Mà phải thế mới được, chứ chín mười chín ngàn, chín trăm chín mươi chín đồng em gái họ Lam cũng chả nên lấy. Vì viết xong thiên hồi ký này, kể như em hết rồi, còn phương nào đâu mà lấy chồng ? Vì từ giờ trở đi, còn bố thẳng nào dám xáp lại gần em, lỡ ra chẳng ăn cái giải rút gì còn bị em cho vào hồi ký «s... nào đã yêu tôi» là bỏ mạng nơi sa tràng ?

Tuy nhiên, theo giới hiểu biết, thì hồi ký của em Hương trời Lam chỉ đáng xách dép cho hồi ký của em Ảnh Huê, giai nhân đã từng đánh đông dẹp bắc suốt từ Saigon sang tới Vọng Các khiến cho không biết bao nhiêu đấng anh hùng phải tự rưng mà đê ngân hạ mã đê kim, chẳng khác gì Tào Tháo đối với Quan Vân Trường thua trước.

Bây giờ em Ảnh Huê sống trên tiền rồi, không «đói rách» như em Lam, nên em cóc thêm viết, chứ nếu viết ra thì ít nhất cũng kiếm được bạc triệu, so với một trăm ngàn của em Lam.

Bởi vì, nếu viết ra theo đề tài tương tự chắc chắn có tờ báo sắp ngủm đến nơi vớt lấy đê trở thành báo bán chạy nhất Việt Nam, và không chừng in ra bao nhiêu sẽ có người mua hết bấy nhiêu là không cho người khác. Bởi vì, nếu được chắc chắn sẽ có nhiều kẻ phải khóc thét lèa mà than rằng «chẳng đại nào bằng cái đại này !»

Và nếu viết, chắc thư ký tòa soạn sẽ phải ghi thật rõ «thiên hồi ký đọc bằng nước mắt» !

SỨC VOI

CON ONG VO VE

nửa kín nửa hở

— Con nhớ gã thầy thuốc chó họ Phạm không ?
— Phạm văn Huyền chứ gì, nhỏ lắm.

Một bạn đồng nghiệp đi Tây, dự khán bầu lang hội nghị Ba lê về bêt mí cho Minh Võ rồ :
— Sắp thom lăm đây.

Đ, M, Minh võ đạo này kiêng củ vãng tục, nhưng nghe câu truyện của gã đồng nghiệp, lợm giọng, thành buột miệng chửi thề.

Phạm văn Huyền, Bác Sĩ chó, vừa Tam điếm, vừa có đạo, Nguyễn tổng ủy trưởng Tổng ủy đi cư thời cổ Ngô, thổi tha đến nỗi câu tiêu miền Nam không chỗ chứa, thổi tha phải kẻ hơn loài rồ bọ. Huyền bị dân miền Nam thấy ra Bắc, bọn Cộng chắc cũng hơn một lần kinh nghiệm về Huyền, vụ ăn cắp máu bò, bèn thầy Huyền sang Pa ri cho mấy anh Tây ngỡ ngàng cho biết, Minh Võ định ninh rắng đời Huyền thế là tiêu.

Không ngờ, gã cộng sự viên thân tín nhất của Huyền, thời

thế đưa đây làm sao, vẫn nghiệm nghiệm đứng đầu một bộ Giao Chỉ, đại diện bộ này, Phó hội Quốc Tế.

Và câu truyện chỉ đáng kể ở hồi kết thúc.

Tờ Tin Điện xứ Sương Mù loan tin : có sự gặp gỡ giữa đại diện Giao Chỉ Saigon và Giao Chỉ Cộng, cứ xếp bộ lạc.

Sự thực, Minh Võ không tin là vậy, có chăng là hàn huyền nơi hồ Lê-man, giữa thầy trò Phạm văn Huyền.

Nhưng xem lại báo nhà, thấy mấy lần Phủ Thủ tư ởng cái chánh.

Phải chăng, Luân đôn, vẫn là nơi xuất phát của phong trào mi ni gíp.

Qua men rượu, Bôn báo chủ nhiệm cao hứng đố «Nếu trao mi cầu tiêu báo Con Ong, mi nhốt tối đa được mấy đứ.»

— Cầu Xập Con số quý vị dân bèo nào muốn bắt tay với cái gọi là Quốc hội miền Bắc vốn rắt

e dề, vì nghĩ mình đâu có quyền bắt khả sớ mó đến, vì quyền này chỉ có mấy cụ Nghị, cụ dân biểu, giữ độc quyền trên căn bản hiến tánh, và mấy cụ cùi, cụ hủ dành riêng trên căn bản thiên tánh.

Trộm nghĩ, giữa đấng tối cao sanh, và đấng lập hiến sanh, thì đấng tối cao còn cao hơn nhiều.

Vậy mà, những vị cùi hủ còn bị mấy thầy phú lít bắt giữ riêng, thì tại sao Minh Võ, lại chả có quyền nhốt riêng mấy chục vị nào đó, đôi bắt tay với hình nhơn trong Quốc hội Việt Cộng

Nói khẻ mấy em nhỏ nghe, giải rút cho Huê bình đầu ở mấy hình nhơn.

Miền Bắc, lấy đâu ra dân chủ, Bầu bán của Cộng Sản ở sản trong ngăn kéo bàn giấy chính trị Cộng đảng.

Nhưng Minh Võ luô luôn có thành kiến phải bình Quốc hội, chập chững chừa đầy tuổi tôi mà, nên vội lập liêm nghĩ rắng :

Tổng Thống Thiệu cố gắng giải quyết chiến tranh. Thù

Trương Hương bỏ thú trồng bông đọc sách, cũng vì Hòa bình Dân tộc, nên quý vị dân biểu với thiện chí muốn mang lại Hòa bình cho Dân tộc, và sự vững mạnh của nền đệ Nhị Cộng Hòa, tất phải nghĩ rằng ai là kẻ sẽ bắt tay với mình, tất không ngoài cái Quốc hội bù nhìn, bịp bợm, thổi tha, pho g hủi Việt Cộng Minh

Vô luân luân quan niệm rằng phải chánh danh.

Cộng Sản Bắc Việt, Cộng Sản Nam Việt chỉ nên sài chung một danh từ Việt Cộng, vì chúng không có gì khác biệt.

Nhưng Quốc hội miền Nam, Quốc hội miền Bắc đâu có hẳn cùng là Quốc hội.

TOÁN-LÝ-HÓA ĐÊ NHẮT A-B

G.S. HUỖNG-NGỌC-TIỂU

Khai giảng 2-9-1968

GHỊ TÊN TÀI

25 Ngò tùng Châu Giạđịnh
39 Cô Bắc Saigon (Gần chợ Cầu Muối)
268-1 Lý Thái Tổ (gần Ngã Bảy)
476B Hai Bà Trưng (Cầu Kiệu)

NÀ CẦU
cần trong

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

MINH ĐỊNH THÁI ĐỘ

Nhật báo Sóng của ông Chu Tử bị đóng cửa. Chỉ biết bị đóng cửa. Nhà nước không nói rõ lý do. Nếu như lý do vụ Cam Ranh thì đóng cửa báo Sóng là điều hết sức vô lý. Sở Con Ong tuần trước, chúng tôi đã đặt vấn đề CHÍNH DANH đề yêu cầu nhà nước cho biết báo Sóng bị đóng cửa vì vụ Cam Ranh hay vì mô dái ngựa ông hồi chánh viên Huỳnh Cự! Trước khi ông Chu Tử cho đăng bức thư gửi thủ tướng Trần Văn Hương trên báo Chính Luận, ở trang 4 của Con Ong số 33 (số hủy bỏ), bạn Ma Bàn đã viết một bài bình vực báo Sóng tận tình và «kê» nhà nước một phát cũng tận tình luôn. Ở trang 6 cùng số 33 ấy, bạn Đề Húc Cần cũng viết một bài bình Sóng rất thơm. Tòa soạn đồng ý bình Sóng, không để vụ Sóng trở thành cái tiền lệ cho làng báo Việt Nam.

Báo ra chậm vì nạn cúp điện. Đồng thời, ông Chu Tử cho đăng «tả oán thư» đả tặc cho người ký giả mà trước đó ông tuyên bố rất tin tưởng ở anh ta. Tòa soạn bèn thay đổi thái độ. Bạn Ma Bàn không đồng ý sự đả tặc cho ký giả của ông Chu Tử. Tòa soạn đả tặc bài đó khi in lại. Rồi bài của Dương Hùng Cường cũng bị tòa soạn đả tặc. Rồi Nã Cầu chê sự hèn của ông Chu Tử. Và chỉ có thế. Tuần báo Con Ong không hề đòi nhà nước đóng cửa báo Sóng như những kẻ thời mồm đã rí tai anh em bên Sóng. Chúng tôi chỉ chê cái hèn của ông Chu Tử. Xin nhắc lại một lần nữa.

Báo Sóng bị đóng cửa, Tuần báo Con Ong vẫn là tuần báo Con Ong với số độc giả tri kỷ của nó. Con Ong đâu thèm làm ken ken. Mấy hôm trước, Văn hữu Nguyễn Thụy Long tìm tìm gặp Nã Cầu. Không gặp. Văn hữu Nguyễn Thụy Long đã phân nan với anh V.Đ.Đ. rằng «người thông tin» nói bác Sóng không được ra vì Con Ong. Trời ơi, Con Ong đâu được cái hạnh phúc Nã Cầu du biết, tuy không đồng ý với ông Chu Tử, tuy ghét một hai đứa đệ tiện ở Sóng chuyên tìm cách đá anh em khỏi tòa soạn nhưng Nguyễn Thụy Long Anh Kỳ, Tú Kiều, Trọng Hợp, Hoàng Hải Thủy, Nguyễn Hữu Đồng, Thiệu Giang... đều là bạn thân. Thì đời nào Con Ong nở nở lá tới cái độ «ngăn cản» không cho SÓNG sống lại nếu như mình có quyền hành. Những người trường Con Ong làm cho Sóng hết đường sống là những người ngây thơ. Sức mấy Con Ong được trở hành «bổ phật»!

Theo bạn V.Đ.Đ. kể thì văn hữu Nguyễn-Thụy Long cho biết, khi Sóng tục bản (hay thuê mướn một tờ báo khác), Sóng sẽ «luộc» Con Ong và cá nhân Nã Cầu. Đồng ý. Xin quý hữu cứ tự tiện Con Ong chịu đòn của quý hữu. Và dư luận sẽ hiểu vì bệnh người ký giả bị chủ đả tặc mà Con Ong bị quý hữu, những người ký giả công nhân, «luộc». Dẫu có phải «chửi nhau», quý hữu hãy tin đi, Con Ong và cá nhân Nã Cầu sẽ không đụng tới lông chân của quý hữu đâu. Con Ong, với chủ trương của nó, sẽ chỉ đánh những đứa hiền, đạo đức giả, ý thế làm chủ, cá vú lấp miệng em. Mỗi người thợ viết đều vì chủ của mình. Xưa Nã Cầu vì chủ mà đánh tập đoàn Vũ Hạnh và vân vân. Nay quý hữu hãy vì chủ của mình mà đánh Con Ong. Đánh nhau nhưng chúng ta không thù nhau. Vì xét cội rễ, chúng ta chỉ là thợ, chả được quân phân thì tài sản nào của chủ do chúng ta gây dựng phần lớn.

MỘT BIẾN CHUYỂN LỚN

CỦA NỀN NGOẠI GIAO GIAO CHỈ

Thế là ông Nguyễn Duy Liên (không phải Trần Duy Liên như Nã Cầu đã lâu yếm nhắc nhở từ hơn một tháng nay) đồng lý Bộ Ngoại Giao đã đi làm đại sứ ở Tây Đức, dù bị hai ông thường Nguyễn Văn Ngãi và Phạm Nam Sách hạch hỏi đức độ và tài năng... ngoại giao. Về đức độ và tài năng ngoại giao của ông nguyên đồng lý và tân đại sứ Nguyễn Duy Liên thì xưa kia, thưở còn ngồi ở cái chỗ ông Nguyễn Hữu Chỉ đang ngồi tại Liên Hiệp Quốc, ông Liên đã từng bị ăn trứng thối và cá chua ủng ở Nữ Úc I Đó là thành tích ngoại giao này lửa của ông Liên. Bí kíp ngoại giao của ông Liên nằm trong đôi tay lạnh như đá cục của ông. Sang Tây Đức, người ta hy vọng, vào mùa đông sẽ có những cái ngoại giao xảy ra. Và đôi bàn tay lạnh của ông Liên (tay lạnh chứ không phải tay bẩn) sẽ giúp ông làm vòng lòng hai cụ thượng chống ông.

Ông tân đại sứ Giao Chỉ ở Tây Đức kính mến, Ông đi Tây... Đức xa thấy mờ. Con Ong hết là bạn thân của ông. Còn mấy câu hỏi, ông chưa chịu trả nợ. Ông đi rồi, ai sẽ trả nợ Con Ong, giúp ông đây? Thời ông đi đi.

Sau ông đồng lý Nguyễn Duy Liên ông dân biểu Nguyễn Khắc Tân cũng sắp bỏ nước, bỏ cử tri Biên Hòa sang Tây làm lãnh sự. Cụ Thiên Hồ bèn Xây

Dựng tổ ý hoài nghi tài ngoại giao của ông Tân. Cụ báo ông Tân biết cái mẹ gì về ngoại giao mà đi làm ngoại giao. Nhờ cụ Thiên Hồ một tí. Ông Tân là đại nhân tài ở xứ Giao Chỉ. Mà đại nhân tài thì thường là con dao phay. Thái thật cũng được, chặt xương cũng ổn. Chê cùi cũng chu mà hớt «kít» con nít cũng tốt. Ông Tân thừa tài ngoại giao. Trước hết, ông Tân đã ngoại giao với các cha di cư Biên Hòa, ngoại giao với cả báo Xây Dựng ủng hộ ông, đưa ông vào Hạ Viện. Vào Hạ Viện rồi, ông Tân lại là luật ngoại giao với nhà nước để đi làm lãnh sự. Thế là cứ ngoại giao rồi.

Với ông đại sứ Liên, ông lãnh sự Tân và một số các ông đại sứ bắt đắc dĩ, nền ngoại giao của ta sẽ biến chuyển mạnh mẽ, «phôm phốp như sóng vỗ vào bờ đá» — văn chương của văn hữu Hoàng Hải Thủy đó —

VĂN CHƯA HẾT CHUYỆN NGOẠI GIAO

Dư luận đang dán mũi vào cửa kính Bộ Ngoại Giao, cái bộ nhiều trí thức khoa bảng nhất Giao Chỉ, để ngửi. Bền người thấy mũi cốc chết. Có kẻ nói rằng ông Phạm Đăng Lâm (người vừa qua Ba Lê thay thế ông đại sứ Bùi Diễm để đứng chầu rìa hội nghị huê bình lệ) có căn nhà ở số 235 đường Hiền Vương. Căn nhà này (không rõ của nhà nước hay của ông) đã làm một sự sửa chữa sơ sơ hai triệu — có lẽ của nhà nước — mà không thêm nhờ Ty Kiến Thiết làm chi tiết trừ công tác. Cũng không gọi thầu, khảo giá gì hết trời. Mà lại gọi tay trâu «bà con» tới thực hiện công tác. Đặc biệt ở chỗ khởi sự công tác trước khi ký hợp đồng. Nhà cửa đẹp rồi, ông Lâm mới nhờ Ty Kiến Thiết tiếp tay để tiếp nhận Ty Kiến Thiết từ chối. Nha Tổng Giám Đốc Ngân Sách không chấp thuận ngân sách. Nhưng đầu vào đó Trích ngân sách của Bộ Ngoại Giao ra mà trả. Kế họ còn nói rằng nhờ ông nguyên đồng lý Nguyễn Duy Liên, ông Tổng thư ký Nguyễn Hữu Tài, ông Giám đốc Nha Nhân Viên và Kế Toán nên ông Phạm Đăng Lâm mới có nhà đẹp mà ở. Bộ Ngoại Giao thử lên tiếng coi có cái vụ này không. Chứ để những kẻ tiểu mồm chúng nó đôn đại sốt ruột làm.

Riêng Nã Cầu lấy làm một sự phục ông Phạm Đăng Lâm vô cùng. Giữa lúc đồng bào bị nạn nheo nhóc ở các trạm tiếp cư, một ông lớn sửa nhà những 2 triệu cho đẹp để ở thì chó quá, nếu quả có sự sửa nhà kể trên.

BỔ DÂN ĐI LÀM QUAN HAY LÀ LỢI DỤNG DÂN KIẾM MỒI PHÚ QUÝ

Khi ra tranh cử, nhiều ông ứng cử viên nói phát nói láo kinh đêch chui nồi. Những là «vì dân, cho dân bởi dân». Nhưng là đứng mũi với dân đối lập chính quyền để tranh đấu quyền lợi cho dân. Có ông cao hứng còn đòi vì dân chống «tập đoàn cai trị». Dân nghe bùi tai quá, bỏ phiếu cho các ông «âm ỉm» Đắc cử rồi, các ông quên mẹ nó những gì các ông nói. Ông này đi làm Bộ Trưởng kéo theo ông kia đi làm lãnh sự. Các ông bỏ dân đi làm quan, đi làm cái thứ mà hóm qua ông đòi... đối lập đòi chống! Khỏi hãi quá đi thôi, Nã Cầu không hiểu những ông nghị sĩ, dân biểu bỏ nghị trường đi làm quan lớn có thấy gương! Ông Chừ Nã Cầu mà lợi dụng dân rồi bỏ dân đi làm quan, Nã Cầu đêch đám soi mặt vào gương nữa. Bởi sợ cái bản mặt của mình nó đã bản lại càng bản!

TIỀN SỰ CHA ĐỨA NÀO LÀM CHỦ BÁO CHO MƯỚN MĂNG SÉT

Ông Chu Tử, đối với anh em báo Sóng, là một người tốt. Dù đã gầy rồi nhưng ông sợ anh em thất nghiệp, ông phải mướn tạm mắng sét báo Bình Minh của ông đồng được sĩ Võ Văn Ứng, người nổi tiếng về môn Tam Tinh Hải Cầu Bồ Thận Hoàn, để làm tạm ít lâu chờ ngày chính phủ xét lại, cho Sóng tục bản (Tới nay, chính phủ vẫn chưa nêu rõ lý do Sóng bị đóng cửa. Mặc dù «nhà văn» Tôn Thất Thiện đã sang Ma Ni nhận giải Nobel Ma Ni về văn chương.) Nay xưa, khi Sóng bị khóa mồm, bị trừ ốm, Sóng đã mướn mắng sét của nhà tài tử khoán Hồ Cựng Duy (vừa bị tù khổ sai chung t án) rồi mướn mắng sét của nhà lão thành cách mạng Nguyễn Huệ Truyền rồi mướn mắng sét của nhà chính khách Ngô Đức Mão. Khi Sóng sống lại, chuyện mướn mắng sét được coi như chuyện khốn lĩn nhất của dân viết báo bị đóng cửa báo một. Bởi vì đi mướn mắng sét gặp những anh chủ báo không biết đi u. Báo anh ấy là báo lá cải, nhờ người ta mướn làm nó lên hàng hích, các anh dờ chừng đời tăng tiền... lương chủ nhiệm kiêm chủ bút hoặc đòi lấy lại báo. Hồi đó, Nã Cầu chửi kiến đầy đủ những xen bì òi của bọn cho thuê mắng sét. Và đã chửi «Tiền sự cha những thằng chủ báo cho thuê mắng sét». Chu Tử, trên mặt: Áo Thả

Vật, sau này vẫn tỏ ra miệt thị lũ chủ báo cho thuê mắng sét. Nay vì hoàn nan, ông lại phải đi mướn mắng sét của ông Tam Tinh Hải Cầu Bồ Thận Hoàn. Nghĩ tội nghiệp cho ông Chu Tử.

Nã Cầu chúc mừng (thành thật đấy, đùa nào có ý xô xiên bỏ nó chết) cuộc tình duyên giữa Chu Tử và nhà Tam Tinh Hải Cầu Bồ Thận Hoàn keo sơn gần bó cho tới ngày Sóng sống lại. Để Chu Tử khỏi phải chửi «tiền sự cha những thằng chủ báo cho mướn mắng sét».

ÔNG NGHỊ HUYNH VĂN CAO LUÔN LUÔN ĐỒNG Ý VỚI TỔNG THỐNG

Thượng Nghị sĩ Huỳnh văn Cao, người đã được cái điểm phúc đại diện Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu, qua Mỹ dự đám tang đức Hồng Y, Spellman, luôn luôn đồng ý với Tổng Thống. Mới đây, ông lại đồng ý với Tổng Thống về vụ Tổng thống cử ông Phạm đăng Lâm qua Paris thay thế ông Bùi Diễm. Trong tương lai, nghị sĩ Huỳnh văn Cao sẽ còn đồng ý rất nhiều với Tổng thống. Trước cũng nên nhắc thêm rằng, nghị sĩ Cao sắp hướng dẫn một phái đoàn sang Mỹ giải độc dư luận. Ông phàn nàn báo chí đã hay mĩa mai các phái đoàn Tây du theo ông, họ — dĩ nhiên là hạ và thượng sĩ — được việc đầy chửi. Đồng ý, đồng ý là họ được việc nếu họ có khả năng và thông thạo. Ít nhất, một sinh ngữ Anh Thượng Sinh cho Nã Cầu biết, chuyến đi Nhật vừa rồi có mấy ông hạ sĩ. Một trong số các ông hạ sĩ đã tìm chỗ kín để khỏi phải nói tiếng Anh hay tiếng Pháp với các nhà ngoại giao Nhật trong một cuộc tiếp tân của thứ trưởng ngoại giao Nhật. Đại khái đưa những ông như ông hạ kia đi giải độc để các ông tìm chỗ kín mà... du hí à? Nghị sĩ Huỳnh văn Cao có đồng ý với Nã Cầu không? Hay ngài cái biết đồng ý với Tổng thống?

MAFFIA ĐIỆN LỰC

Dân biểu Trần Quý Phong thuộc đơn vị Tân Bình - Bình Chánh - Hóc Môn, người đang nắm trong tay hồ sơ ghe gớm của Điện Lực Giao Chỉ và Công ty điện lực Sài Gòn. Dân biểu Phong vì 2 triệu dân Sài Gòn nhất định ăn thua đủ với bọn ăn hại dái nát, với lũ đĩa dôi đang hút khí... điện (hay điện khí thì cũng thế). Ông yêu cầu nhà tổng trưởng Lương Thế Siu ra Hạ Viện đối chất phát thứ hai. Nhưng ông Siu xin «pha» ít ngày. Trong khi đó, Maffia điện lực tới điều đình với ông Phong và rồi dọa ông Phong, dọa luôn cả tờ báo nào dám chửi Maffia điện lực. Ông Phong không sợ Maffia vì ông có 2 triệu dân Sài Gòn làm hậu thuẫn. Tuần báo Con Ong dù chỉ có những cây bút nguyên tử, đêch có hậu thuẫn, nhưng chúng tỏ thách các con dầy, Maffia điện lực à!

CẢM ĐỘNG CHẾT NGƯỜI

Sáng chủ nhật, 25-8, vào hồi 9 giờ, Nã Cầu được hân hạnh tiếp chuyện một vị đại diện lính sư đoàn 25 BB khời Con Ong. Vị này cho biết, anh em «gác» thế để cử vị ấy lên Sài Gòn, bằng bất cứ giá nào cũng phải gặp Thượng Sinh. Nhưng Thượng Sinh vắng mặt. Nã Cầu thay thế. Vị đại diện yêu cầu Con Ong xuất bản mỗi tuần 2 số và đề nghị tăng giá mỗi số 15 tí. Vị đại diện nhấn anh em chửi nhẹ nhẽ đề Con Ong sống, chửi nặng quá nó chết thì anh em lính sư đoàn 25 BB sẽ cũng chết vì tương tự Con Ong. Sau hết, vị đại diện tiết lộ rằng bài Ca Kê Đề Ngông của Đề Húc Cần viết về Huỳnh Cự, lính dục ba lần đều thuộc lòng, khoai và dự định học tập nữa. Cuối cùng, vị đại diện hứa lính sư đoàn 25 BB ai mộ Con Ong sẽ là hậu thuẫn của Con Ong. Mỗi người mua một tờ, thể độc địa không cho mượn để nuôi Con Ong.

Nã Cầu đã đại diện anh em nhà Con Ong cảm ơn anh em lính sư đoàn 25 BB rồi rít. Xin long trọng báo đề anh em biết: Người ta đã đờn Con Ong là của CIA, của ông Kỳ, của ông Loan, của Tổng Thống. Nếu khi nào Con Ong phát không hạ đục, lúc đó tin đồn đờn Con khi nó leo thang 15 đồng, anh em sửa soạn khúc nó là vựa. Nó giẻ, sắp mặt sơ mi gổ vậy.

Chủ nhiệm kiêm chủ bút NGUYỄN-VĂN-MINH
Thư từ, bài vở và ngân phiếu đề tên NGUYỄN VĂN MINH
In tại nhà in riêng CON ONG 101 Võ Tấn Sĩ